

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Βόρειο τμήμα της Επαρχίας Κανσού, Κίνα

ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΛΕΣ ΤΖΙΠ συνέχιζε την πορεία του στο σκονισμένο δρόμο, είκοσι χιλιόμετρα νότια από τα όρια της πόλης του Τζιαγιουγκουάν. Οι γυμνοί, άγριοι λόφοι τριγύρω πρόσφεραν ελάχιστο ενδιαφέρον. Εκτός αυτού, ο Κουόκ Λι ήταν πολύ νευρικός για να δώσει σημασία στο τοπίο. Έτριζε τα δόντια κάθε φορά που κάποιο πετραδάκι πεταγόταν στο παρμπρίζ και βλαστημούσε την κάθε λακκούβα που έκανε το ολοκαίνουριο αυτοκίνητό του να αναπηδάει. Πού είχαν πάει όλα εκείνα τα χρήματα που τους είχαν τάξει οι αρμόδιοι για την αναβάθμιση των υποδομών; Στις τσέπες τους προφανώς, έδωσε μόνος του την απάντηση, χωρίς να αναλογίζεται ότι κι εκείνος, απ' τη στιγμή που λαδωνόταν ανενδοίαστα, είχε μερίδιο ευθύνης για την ενδημική διαφθορά που μάστιζε την επαρχία. Παρηγορήθηκε με τη σκέψη ότι μέσα σε λίγες ώρες θα είχε τη δυνατότητα να αντικαταστήσει αυτό το όχημα με δέκα σαν και τούτο. Όχι ότι χρειαζόταν έναν ολόκληρο στόλο από πολυτελή τζιπ – μονάχα ένα για τη φιλενάδα του. Ίσως έτσι σταματούσε να του τριβελίζει το μυαλό με την γκρίνια της, όπως εί-

χε συμβεί και με τη γυναίκα του όταν της έκανε ένα τέτοιο ακριβό δώρο.

Έριξε μια ματιά μέσα από τον εσωτερικό καθρέφτη στους δύο επιβάτες που κάθονταν στο πίσω κάθισμα. Από την ώρα που μπήκαν στο αυτοκίνητο, κανείς τους δεν είχε μιλήσει. Δύο ώρες διαδρομή, κι ούτε μια λέξη στη μανδαρινική, την επίσημη και πιο διαδεδομένη κινεζική διάλεκτο, ή έστω στη μητρική τους γλώσσα, που, όπως είχαν ισχυριστεί οι δύο άντρες, ήταν η μογγολική, παρόλο που ο Λι ήξερε ότι αυτό δεν ήταν αλήθεια. Ντυμένοι με φτηνά κοστούμια, οι άντρες είχαν πιο σκούρα επιδερμίδα, πιο στρογγυλεμένα μάτια και πιο πλατιά μύτη από τους Κινέζους της περιοχής. Αν εκείνος που απαντούσε στις ερωτήσεις δεν ήταν ένα κεφάλι ψηλότερος από τον άλλο, θα μπορούσε κανείς να τους περάσει για αδέρφια. Ο Λι ζύγισε μέσα του τις πιθανότητες και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι πρέπει να ήταν Μαλαισιανοί. Υπέθεσε ότι ήταν δημοσιογράφοι. Διαφορετικά, για ποιο άλλο λόγο θα ήθελαν να δουν εκείνο το απομακρυσμένο, άθλιο μέρος; Ωστόσο, στην πραγματικότητα, ο Λι δε νοιαζόταν για το ποιοι ήταν. Αυτό που τον ενδιέφερε ήταν οι δεσμίδες με τα κολλαριστά αμερικανικά χαρτονομίσματα που είχε δει στο χαρτοφύλακα του κοντύτερου άντρα.

Στο βάθος ένα κτίριο ξεπρόβαλε ξαφνικά μέσα από το σύννεφο της σκόνης. Ένα μουντό τοιμεντένιο οικοδόμημα με περίφραξη και μια πύλη, παρόμοιο με αμέτρητα άλλα τέτοια στην Κίνα. Μόνο όταν ο Λι έκοψε ταχύτητα, καθώς πλησίαζαν στην πύλη, παρατήρησε μια διαφορά. Αν δεν ήταν τα ημιαυτόματα όπλα που είχαν περασμένα στους ώμους τους οι τρεις στρατιώτες που φρουρούσαν την πύλη, κάλλιστα θα τους περνούσες για γιατρούς. Και

οι τρεις φορούσαν ολόσωμες προστατευτικές φόρμες, πλαστικά καπελάκια μιας χρήσης, γάντια και χειρουργικές μάσκες.

Ο ένας από τους στρατιώτες πλησίασε κι έσκυψε προς το ανοιχτό παράθυρο του οδηγού, κοιτάζοντας καχύποπτα τους επιβάτες στο πίσω κάθισμα.

«Ιεραπόστολοι», εξήγησε εύθυμα ο Λι. «Ήρθαν να προσευχηθούν για τον αδελφό τους». Γέλασε και κούνησε τα χαρτιά του μπροστά στο πρόσωπο του στρατιώτη. «Λες κι οι προσευχές θα βοηθήσουν αυτό τον κακομοίρη!»

Ο στρατιώτης κάγχασε με ξινισμένο ύφος κι άρπαξε τα έγγραφα. Λίγο αργότερα ο Λι στάθμευε το κατασκοπισμένο αμάξι του σε μια ελεύθερη θέση στο χαλίκοστρωτο πάρκινγκ. Έξω από την είσοδο του κτιρίου ο Λι και οι δύο άντρες πέρασαν από δεύτερο σημείο ελέγχου. Εκατό μέτρα πιο κάτω, στο διάδρομο, τους περίμενε και τρίτο, αλλά αυτή τη φορά τα χαρτιά τους ελέγχθηκαν με μεγαλύτερη προσοχή, από στρατιώτες που φορούσαν ειδικές κουκούλες απόλυτης προστασίας, σαν αυτές που χρησιμοποιούν οι επιστήμονες στα εργαστήρια. Σε κάθε σημείο ελέγχου που τους έφερνε πιο κοντά στους ασθενείς, ο Λι διαισθανόταν όλο και μεγαλύτερη ανησυχία όσο αφορούσε τους φρουρούς. Στο εσωτερικό του κτιρίου η ένταση στην ατμόσφαιρα του φαινόταν σχεδόν απτή.

Ένας φρουρός οδήγησε τους τρεις άντρες σε μια σκάλα που έβγαζε σε ένα δωμάτιο. Εκεί ένας μικρόσωμος φαλακρός διοπτροφόρος αξιωματούχος καθόταν πίσω από ένα πελώριο γραφείο, που τόνιζε ακόμη περισσότερο το πόσο κοντός και λιγνός ήταν. Τους συστήθηκε απλώς ως Δρ. Γου, όμως ο Λι γνώριζε ότι ήταν ο αναπληρωτής διευθυντής του περιφερειακού νοσοκομείου.

Ο Γου παρατήρησε εξεταστικά για μερικά δευτερόλεπτα τους αμίλητους άντρες που συνόδευε ο Λι. «Έχετε συναίσθηση των κινδύνων;» τους ρώτησε τελικά.

Οι δύο άντρες έγνεψαν καταφατικά.

«Και παρ' όλα αυτά επιμένετε να δείτε τον ασθενή;»

Εκείνοι απάντησαν πάλι με καταφατικά νεύματα.

«Για να προσευχηθείτε γι' αυτόν;» έκανε ο Γου, σηκώνοντας δύσπιστα το ένα του φρύδι.

«Είναι αδελφός μας, κύριε», είπε ο ψηλότερος άντρας σε σπαστά κινεζικά, χωρίς να διευκρινίσει αν εννοούσε ότι ο ασθενής ήταν συγγενής εξ αίματος ή οπαδός του ίδιου θρησκευτικού δόγματος. «Δεν μπορούμε να του δώσουμε τις ευλογίες μας παρά μόνο αν τον δούμε οι ίδιοι από κοντά».

«Καταλαβαίνω». Ο Γου κατένευσε, όμως το συνοφρυωμένο ύφος του φανέρωνε πως δεν ήταν διόλου βέβαιος ότι ο συνομιλητής του έστεκε στα καλά του. «Βάσει πρωτοκόλλου, οι επισκέψεις απαγορεύονται σε όλους ανεξαιρέτως, ακόμη και στους συγγενείς».

Ο Λι αναδεύτηκε νευρικά στην καρέκλα του. Τι είναι αυτές οι ανοησίες; απόρησε κάπως εκνευρισμένος. Μήπως αυτός ο ζουμπάς γραφειοκράτης προσπαθούσε να επαναδιαπραγματευτεί στο παρά πέντε τη μίζα που θα έπαιρνε; Άνοιξε το χαρτοφύλάκά του και έβγαλε από μέσα τον παχύ φάκελο. «Γιατρέ, νομίζω ότι αυτά τα χαρτιά εξηγούν τα πάντα». Έσπρωξε τον ανοιχτό φάκελο πάνω στο γραφείο, με τέτοιο τρόπο ώστε να φανούν από μια ακρούλα τα πράσινα χαρτονομίσματα που ασφυκτιούσαν στο εσωτερικό του.

Με μια γρήγορη κίνηση, ο Γου εξαφάνισε το φάκελο σε ένα

ανοιγμένο συρτάρι και αμέσως το έκλεισε απότομα. Έπειτα σηκώθηκε από την καρέκλα του – χωρίς πάντως να κερδίσει ιδιαίτερα πόντους. «Θα έχετε πέντε λεπτά στη διάθεσή σας. Ούτε στιγμή παραπάνω. Δε θα αγγίξετε το παραμικρό. Θα φοράτε πλήρεις προστατευτικές στολές. Θα χρειαστεί να περάσετε από διαδικασία απολύμανσης...» Σταμάτησε, επειδή είδε την έκφραση απορίας στα πρόσωπα των δύο αντρών, και εξήγησε: «Μετά την επίσκεψη θα πρέπει να κάνετε ντους».

Οι άντρες κατένευσαν. Ο δε Λι υποκλίθηκε, στρέφοντας το στρουμπουλό κορμί του προς τον αναπληρωτή διευθυντή. «Σας ευχαριστούμε, Δρ. Γου. Είστε άνθρωπος με μεγάλη κατανόηση».

Ο Γου τού ανταπέδωσε ένα υπεροπτικό βλέμμα. «Πέντε λεπτά», τους υπενθύμισε. «Ένας από τους άντρες μου θα μείνει μαζί σας. Εκείνος θα σας πει πότε...»

Ο κοντύτερος από τους δύο «πελάτες» του Λι, που πάντως ήταν πολύ ψηλότερος από τον Γου, μίλησε για πρώτη φορά. «Όχι, γιατρέ. Αυτές οι στιγμές ανήκουν στον αδελφό μας και το Θεό», είπε σε σχεδόν άπταιστη μανδαρινική. «Χρειαζόμαστε λίγα λεπτά που θα μείνουμε μόνοι μαζί του χωρίς να μας ενοχλήσει κανείς».

Ο Γου αντέδρασε κουνώντας έντονα το κεφάλι του αρνητικά, αλλά ο άντρας είχε απλώσει ήδη το χέρι προς το μέρος του, προσφέροντάς του άλλο ένα χοντρό φάκελο, που έβγαλε μέσα από το χαρτοφύλακά του.

Ο γιατρός δίστασε. Προς στιγμήν φάνηκε ότι θα αρνιόταν την προσφορά, αλλά τελικά άρπαξε απότομα το φάκελο και γύρισε βιαστικά στο γραφείο του. Με ένα τίναγμα του χεριού, λες

και ο φάκελος έκαιγε, τον έριξε στο ίδιο συρτάρι όπου είχε χώσει και τον πρώτο. «Πέντε λεπτά, ούτε δευτερόλεπτο παραπάνω», είπε κατηγορηματικά.

Ένας άλλος φρουρός τούς οδήγησε στα αποδυτήρια. Αφού φόρεσαν τις φόρμες και τα γάντια που τους έδωσαν, οι άντρες πέρασαν από δύο διαδοχικές διπλές αυτόματες πόρτες που ασφάλιζαν αεροστεγώς και βρέθηκαν σ' ένα μεγάλο προθάλαμο. Εκεί άλλαξαν και έβαλαν τις κίτρινες στολές που χρησιμοποιούνται για την προστασία από υψηλού κινδύνου βιολογικούς μολυσματικούς παράγοντες και στο τέλος τις κουκούλες με τα ειδικά αναπνευστικά φίλτρα. Ο Λι παρατήρησε ότι οι τρεις τους έμοιαζαν κάπως με μελισσουργούς, σκέψη που όμως κράτησε για τον εαυτό του. Ξαφνικά είχε ένα κακό προαίσθημα.

Ακολουθώντας το στρατιώτη, πέρασαν άλλες δύο διπλές αεροστεγείς πόρτες, που οδηγούσαν σε μια πτέρυγα του νοσοκομείου. Το προσωπικό, που φορούσε πανομοιότυπες στολές με τους επισκέπτες, δεν έδωσε ιδιαίτερη σημασία στους τρεις άντρες που διέσχιζαν τον παλιό διάδρομο, ωστόσο σε κάθε τους βήμα η ανησυχία του Λι αυξανόταν. Δυσκολευόταν να αναπνεύσει μέσα σ' εκείνη την αποπνικτική κουκούλα. Σταγόνες ιδρώτα κυλούσαν στο πρόσωπό του και μούσκευαν το γιακά του. Κανείς δεν του είχε πει ότι θα έπρεπε να ακολουθήσει τους άλλους δύο στο δωμάτιο του ασθενούς!

Ο στρατιώτης που τους συνόδευε σταμάτησε στην τελευταία πόρτα του διαδρόμου. Χτύπησε. Μια νοσοκόμα έκανε την εμφάνισή της μέσα από το δωμάτιο και έκλεισε πίσω της την πόρτα. Μετά από ένα σύντομο, μεταξύ των δύο διάλογο, η γυναίκα έγνεψε καταφατικά και απομακρύνθηκε προς το μέρος απ'

όπου είχαν έρθει οι άντρες. Ο στρατιώτης γύρισε προς τους επισκέπτες και τους έδειξε πέντε δάχτυλα.

Ο ψηλός μπήκε πρώτος. Ο Λι δίστασε, όμως το κοφτό σπρώξιμο στην πλάτη του δεν του άφησε άλλη επιλογή από το να ακολουθήσει. Στο εσωτερικό του στενάχωρου δωματίου, περιτοιχισμένος από μηχανήματα και ενδοφλέβιους ορούς, ένας ασθενής ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι. Τουλάχιστον αυτό υπέθεσε ο Λι, καθώς δεν μπορούσε να είναι βέβαιος, μια και η ανθρώπινη μορφή πάνω στο κρεβάτι ήταν καλυμμένη απ' την κορφή ως τα νύχια με κομμάτια πλαστικού. Οι ήχοι που έβγαιναν ρυθμικά από τα μηχανήματα και κάποιες σχεδόν αδιόρατες κινήσεις κάτω από τα πλαστικά καλύμματα μαρτυρούσαν ότι ο άνθρωπος αυτός ήταν ακόμη ζωντανός. Πιο έντονα ακουγόταν το σφύριγμα από τον αναπνευστήρα του συστήματος μηχανικής υποστήριξης της αναπνοής πάνω από το κεφάλι του. Όμως όσο περισσότερο στεκόταν ο Λι εκεί τόσο περισσότερο διέκρινε και έναν ιδιαίτερα τραχύ, μακρόσυρτο ήχο. Με αηδία συνειδητοποίησε ότι προερχόταν από τον ασθενή και όχι από κάποιο μηχάνημα.

Στην αρχή όλοι έμειναν ακίνητοι. Ύστερα και οι δύο Μαλαισιανοί έπεσαν στα γόνατα. Για μια φευγαλέα στιγμή ο Λι αισθάνθηκε ανακούφιση. Μήπως τελικά είχαν έρθει όντως για να προσευχηθούν για τον αδελφό τους;

Πολύ σύντομα όμως ανακάλυψε ότι δεν προσεύχονταν, αλλά έφαχναν κάτι στα πόδια τους. Εντέλει έβγαλαν κάτι πακέτα μέσα από τις μπότες που φορούσαν.

Ο Λι ένιωσε την καρδιά του να βροντοχτυπά στο στήθος του. Τον έλουσε κρύος ιδρώτας. Νόμιζε ότι θα σωριαζόταν κάτω.

Πριν ακόμη ο ψηλότερος άντρας στραφεί προς το μέρος του σημαδεύοντάς τον με ένα πιστόλι, ήξερε ότι τα πάντα είχαν πάει στραβά.

Ο κοντύτερος Μαλαισιανός πλησίασε τον ασθενή κι άρχισε να ξετυλίγει το προστατευτικό πλαστικό. Σύντομα φάνηκε το πρόσωπο του αρρώστου. Θα μπορούσε να ήταν από είκοσι μέχρι ογδόντα ετών – το πρόσωπό του ήταν τόσο πρησμένο και μελανιασμένο, που ο Λι δεν μπορούσε να προσδιορίσει ούτε με σχετική ακρίβεια την ηλικία του. Τα μάτια του είχαν πεταχτεί έξω από τις κόγχες τους σαν βερίκοκα. Η μύτη του ήταν σχεδόν κρυμμένη πίσω από τα υπερβολικά διογκωμένα χείλη του. Η γραμμή του σαγονιού του χανόταν μέσα στις αφύσικες διπλές του λαιμού του. Ανάμεσα στα τουμπανιασμένα χείλη του υπήρχε ένα διαφανές πλαστικό σωληνάριο, που ήταν συνδεδεμένο με τον αναπνευστήρα.

Ο Λι παρακολουθούσε αποσβολωμένος καθώς ο Μαλαισιανός έσκυβε πάνω από το λαιμό του παραμορφωμένου ανθρώπου. Με εμφανή επιδεξιότητα, κάρφωσε μια βελόνα στις δυσδιάκριτες πτυχές της επιδερμίδας. Έπειτα τοποθέτησε ένα δοκιμαστικό σωλήνα στην άλλη άκρη. Βαθυκόκκινο αίμα άρχισε να κυλάει μέσα στο γυάλινο σωλήνα. Όταν ο άντρας έκρινε ότι είχε αποσπάσει αρκετή ποσότητα, αφαίρεσε το δοκιμαστικό σωλήνα από τη βελόνα, τον κούνησε στο γαντοφορεμένο χέρι του και τον ακούμπησε πάνω στο κρεβάτι. Επανάλαβε τα ίδια βήματα, γεμίζοντας συνολικά πέντε μεγάλους δοκιμαστικούς σωλήνες. Μετά αφαίρεσε τη βελόνα από το λαιμό του ασθενούς και στράφηκε στο σύντροφό του γνέφοντάς του κοφτά.

Ο ψηλότερος Μαλαισιανός παρέδωσε το όπλο στο συνεργά-

τη του. Ύστερα, σχεδόν αδιάφορα, ξεκούμπωσε την κουκούλα του και την έβγαλε. Πήγε στην άλλη πλευρά του κρεβατιού και έσκυψε προς το πρησμένο πρόσωπο του ασθενούς. Χρησιμοποιώντας και τα δύο χέρια, αποσύνδεσε τον αναπνευστήρα, αφήνοντας στη θέση του τον ενδοτραχειακό σωλήνα, που θύμιζε μάλλον κύλινδρο χαρτιού υγείας, να ξεπροβάλλει μέσα από το στόμα του αρρώστου.

Ο τραχύς μακρόσυρτος ήχος δυνάμωσε και στην άκρη του σωλήνα σχηματίστηκε σάλιο. Ο δύσμοιρος άντρας συσπάτο ανήμπορος στο κρεβάτι και τα πλαστικά καλύμματα έτριζαν στην προσπάθειά του να αναπνεύσει. Έβηχε και είχε συνεχώς σπασμούς. Με κάθε σπασμό σχηματιζόταν όλο και περισσότερο ματωμένο σάλιο στην άκρη του σωλήνα.

Ενστικτωδώς, ο Λι έκανε ένα βήμα προς τα πίσω, πλησιάζοντας προς την πόρτα, όμως το όπλο που σημάδευε το κεφάλι του ανέκοψε την υποχώρησή του. Έντρομος, είδε τον ψηλότερο Μαλαισιανό να σκύβει και χωρίς ίχνος δισταγμού να φέρνει το στόμα του στο άκρο του σωλήνα και να ρουφάει σαν να ήταν καλαμάκι.

Ένα απερίγραπτο κύμα ναυτίας κατέκλυσε τον Λι. Με δυσκολία κατάφερε να μην κάνει εμετό μέσα στην κουκούλα του. Δεν είχε πιστέψει ούτε στιγμή την ιστορία με τον άρρωστο αδελφό, όμως μόλις τώρα συνειδητοποιούσε τι είχαν κατά νου εκείνοι οι δύο μανιακοί. Για πρώτη φορά εδώ και εβδομάδες, ο Λι σκέφτηκε την κόρη του και το γιο του, τη Μάι Λινγκ και τον Μαν Γι, που τώρα βρίσκονταν σ' ένα δημόσιο σχολείο ούτε δεκαπέντε χιλιόμετρα απόσταση από εκεί.

Βλέποντας τον άγνωστο να καταπίνει αδίστακτα το θανατη-

φόρο σάλιο, ο Λι κατάλαβε ότι η δική του μοίρα είχε ήδη σφραγιστεί. Ο πανικός εξαφανίστηκε, για να αντικατασταθεί από μια κατάσταση σχετικής ψυχραιμίας συνοδευόμενης από τύψεις.

Μία μόνο σκέψη στριφογύριζε ξανά και ξανά στο μυαλό του:
Τι έκανα;